

Γ Η Α Λ Α Φ Ρ Η (ἀποσπάσματα)

1

Στὴν ἀκίνησίᾳ μερικῶν πραγμάτων
 ποὺ μᾶς κυττᾶνε
 ὑπάρχει ἡ προσήλωση σὲ κάτι
 μακρινό
 ποὺ ὅλο ἔρχεται καὶ ποτὲ δὲν φτάνει.
 Μηνύματα καὶ φωνές
 ἔχουν καὶ φέρνουν οἱ βασανισμένες μορ-
 (φές)

τῶν πραγμάτων
 ποὺ ρέδουν ἀσάλευτα στὴ θέση τους
 ἀπ' τὸ χρόνο ποὺ τὰ πολιορκεῖ
 χωρὶς τὴν ἔγνοια κανενός.
 Ἔργα καὶ σύνεργα μιᾶς ζωῆς
 ἀπομένουν σὲ μιὰ πολιτεία ποὺ ἀδειάζει
 ἀπὸ τὴ συφορὰ
 ἀπολογητὲς της.

2

Οἱ ψυχάλες τῆς βροχῆς
 στραγγᾶνε στὶς ρίζες τῶν λουλουδιῶν
 τὰ δακρυὰ τ' οὐρανοῦ
 ποὺ δὲν βλέπει τὸ πρόσωπό σου.
 Κι ἀπὸ τοὺς ἱριδισμοὺς τῶν ματιῶν σου
 ποὺ ἔχουν βασιλέψει
 τὰ λουλούδια ξυπνᾶνε τὴν αὐγὴ
 τοῦ σθησμένου ὄνειρου σου
 τὴν ἀποχρῶση.

Στὴν ἔκταση τοῦ ἄστρινου κόσμου
 ψηλὰ στὸ δῶμα τ' οὐρανοῦ
 χάνεται ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου
 ποὺ ψάχνει γιὰ ἓνα χάχαλο
 παρμένο ἀπ' τοὺς ἀνέμους
 στὰ φτερὰ μιᾶς πεταλούδας.
 Ὅταν ὅμως τὰ σύννεφα περνᾶνε
 καὶ δουρκῶνει ὁ οὐρανός,
 ἡ θλίψη γίνεται ἀπέραντη
 καὶ ξεσπάει ρονιές στὸ πέλαγος.

3

Ποῦ πᾶνε τὰ κορίτσια
 μὲ τοὺς μπόγους στὸ κεφάλι;
 Πούθε γυρίζουν φορτωμένοι
 οἱ ἀγωγιάτες;
 Πῶς γιομίζουν πλήθη κινούμενα
 οἱ δρόμοι τῶν πολιτειῶν;
 (Τὰ κορίτσια κάνουν κατὰ τὸ ποτάμι
 μὲ τὶς προίκες.
 Οἱ ἀγωγιάτες τραβοῦν ἀπὸ τόπο σὲ
 (τόπο

πνιγμένοι στὴ σκόνῃ.
 Στὶς φάμπρικες καὶ στὰ ἱκρίωματα
 στοὺς γερανούς καὶ στὰ φορτὰ
 κυνηγοῦν οἱ ἄνθρωποι τὴ ζωή).
 Καὶ νὰ σκέφτεται κανεὶς
 πόση ἡσυχία καὶ σκοτάδι
 μιὰ σπιθαμὴ κάτω ἀπ' τὴ γῆ

τῶν ὠκεανῶν καὶ τῶν ἡπείρων.
 Δὲν τὸ βαστῶ
 ποὺ δὲ μπορεῖς νὰ δεῖς
 καὶ ν' ἀκούσεις
 τοὺς γλάρους πάνω στὸ πέλαγος
 τὴν ἀνθοφορία τῆς γῆς
 τὰ πλοῖα ποὺ φτάνουν, τὸν ἥλιο.
 Δὲν τὸ βαστῶ καὶ στὰ μάτια μου
 ὁ κόσμος ὅλος ἀδειάζει.

4

Εἶναι ἡ Ἀνοιξὴ τώρα.
 Οἱ θυσιεῖς δέσανε κόμπο
 τὰ χαμόγελα τῆς ἀνθίσης.
 Βάρυνε ὁ ἥσκιος τῆς συκιάς.
 Οἱ κόρφοι ξεχειλίσανε
 χνουδάτα ροδάκινα.
 Καὶ μεῖς συλλέγουμε τοὺς καρπούς
 τῆς πίκρας μας
 ποὺ δὲν μαλακώνει μὲ τίποτα.

Σὲ τόση ζωὴ ποὺ σφύζει
 νὰ μὴ μπορεῖ νὰ μᾶς χορτάσει
 τὸ ψωμί
 νὰ μὴ φτάνει ποτὲ γιὰ μᾶς
 τὸ πλοῖο μὲ τὸ θησαυρό.
 Ἡ τάξη τῶν πραγμάτων
 ἔχει ἀνατραπεῖ καὶ χρειάζεται
 νὰ σηκώσουμε ἐκεῖνο τὸ λιθάρι
 ποὺ μᾶς πλακώνει
 γιὰ νὰ ὀρθωθοῦμε.
 Ἀναπαύεσαι σὲ γῆ ἀλαφρή.

5

Ἡ παρουσία μερικῶν πραγμάτων
 καὶ ἡ ἀπουσία ὁρισμένων ἄλλων
 κάνουν τὸν τόπο νὰ ἐρημῶνει.
 Κι εἶναι μιὰ λύπη σὲ νὰ βλέπεις
 μιὰ ρωγμὴ ξάφνου στὸ πατρικὸ σου
 τὶς φωτογραφίες νὰ ξεθωριάζουν
 τὰ τριαντάφυλλα νὰ μαδᾶνε.
 Σ' ἓνα σωρὸ πράγματα ἀσήμαντα
 πέφτει ὁ καπνὸς τοῦ τραίνου ποὺ φεύγει
 τὸ ἀρμένισμα μιᾶς ψυχῆς
 ποὺ κάνει πανιὰ
 ἀφήνοντας κάποιο ἔχνος ἀποχαιρετισμοῦ
 παντοῦ.
 Καὶ δὲ μπορεῖς ν' ἀπλώσεις τὸ χέρι
 γιὰ νὰ κόψεις ἓνα λουλούδι
 ἢ νὰ σκύψεις στὴν πέτρα νὰ πιεῖς νερὸ
 χωρὶς ν' ἀκούσεις τὸ στεναγμὸ
 καὶ τὸ κλάμα τῆς βρύσης
 ποὺ καλεῖ τ' ἀηδόνι
 χωρὶς ἀπάντησιν καμμιὰ.
 Μόνα μου, κι ἂν ἦσουν μόνο μᾶνα
 γιὰ μένα
 ἦσουν παντοῦ μιὰ παρουσία.